

»Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår fra Guds mund« (Matt. 4,4)

Det profetiske ord (I)

Da vi i begyndelsen af marts dvælede ved de første vers hos profeten *Mika*, fik vi et lille indtryk af det profetiske ords altafgørende betydning for ethvert menneske og ethvert folk.

Lad os dvæle lidt mere ved dette ord, at ikke vi skal være glemsomme hørere.

At bevare det

Guds folk har næppe nogen større »opgave« end at *bevare* dette ord. Det lyder ikke af meget, og dog er der mange, der går i døden for at gøre det. At bevare det er det samme som at *holde fast ved* det og under ingen omstændigheder lade andre ord overdøve det. Enhver, der kender sig selv og sin synd, ved, hvor svært det kan være. Når sjæleffjenden øser alle sine anklager og fordømmelser ind over vor samvittighed, da synes det undertiden at være det eneste rigtige: at give ham ret. Men gør vi det, risikerer vi at give slip på Guds ord i stedet for at bevare det.

Vel kan vi i en vis forstand give anklageren ret. Det gjorde *Luther*, da han smed blækhuset imod ham og råbte: »Der er meget mere på mit synderegister end det, du fremdrager!« Men at give vor sjæleffjende ret på bekostning af, hvad vor Herre Jesus har vundet til os, da han som Guds lam bar alle vore synder og tog straffen for dem på sig, det er at slippe Guds ord i stedet for at bevare det.

Bevarer vi det, kommer vi til at elske det, thi det åbenbarer Guds »utrolige« kærlighed til os. Livet igennem forbliver hans kærlighed og nåde aldeles overvældende, så vi bliver mindre og mindre og Han herligere og herligere.

At bevare dette ord er at *blive i* det – eller at blive i Ham, der åbner sig helt for os ved at tale til os i sit ord.

Åbenbaring

Det ord åbenbarer Gud for os – enhver af os sige: for *mig!*

Menneskene gør sig mange forestillinger om Gud, men de er alle forkerte, thi

Gud er helt udenfor menneskenes tanker, følelser, drømme, selvforydelse og ofre.

JEG ER DEN, JEG ER. Ingen kender Ham – jo, der en een, der kender Ham, Hans søn, Jesus af Nazaret (Matt. 11,27).

Og han kender Ham, just fordi han er Hans søn, altså fordi han er, som Han er. Han er Gud!

Han kender Ham altså ikke, fordi han er klogere end alle andre og derfor har fundet frem til, hvem og hvorledes Gud er. Han kender Ham, fordi han og Faderen er eet.

Jesus af Nazaret er åbenbaringen af Gud. Som Jesus er, sådan er Gud!

Det profetiske ord, hele Den hellige Skrift, har ham som sit centrum og forstås kun ret i lyset af ham.

Det vil atter sige, at Ordet drager os *til ham* – og atter *til ham* – ja, uafdeligt *til ham* – så vi siger: »Jesus alene mit hjerte skal eje!«

Vor tanke

Vore tanker fører os aldrig bort fra os selv. De kommer fra os og kan ikke lede os fri af os selv.

Men når det profetiske ord åbenbarer Kristus for vore hjerter, skænkes der os et lys, der overgår alt, hvad tankerne og følelserne kan give os.

Ganske vist svimler det for tanken. Den kan aldrig fatte, at Gud er een Gud, der åbenbarer sig i tre personer: Faderen, Sønnen og Helligånden.

Bibelen udtrykker det således: Ingen kender *Faderen* uden *Sønnen* og den, for hvem Sønnen vil åbenbare Ham – og ingen kender *Sønnen* uden den, for hvem *Helligånden* åbenbarer ham.

Men svimler det for tanken, så falder den straks til hvile i bevidstheden om, at Gud »naturligvis« er større, end vi kan fatte.

Han er »større«, fordi Han er uden begyndelse og uden ende. Han er »større«, fordi Han har skabt alt med sit ord. Han talte, og så stod det der, skønt der intet

var, før Han talte.

Det er »naturligvis« umuligt at kende Ham og forblive i sin egen »storhed«!

»Allerstørst« forekommer Han os i sin kærlighed og hellighed – måske var det klarere at sige: i sin hellighed og kærlighed.

Ingen tåler at se Ham – sådan er Hans hellighed – enhver, der nærmer sig Ham, bliver tilintetgjort. Hvordan kan en synder da alligevel komme Ham nær, som en falden forkommen søn vender hjem til sin fader?

Det er underet over alle undere, kun muliggjort, fordi Gud i sin søn Kristus, fomedrede sig under al vor syndighed og synd og selv bragte det eneste offer for synd, som kan sone, udsone og bortskaffe den fra Hans ansigt. Kristus blev gjort til synd for os, for at vi i ham skulle være Guds retfærdighed!

Det er ikke en skøn tanke, men en fuldbyrdet gerning, et fuldbragt offer af udtømmelig frelsesværdi – og det er derude på *Golgata*, det een gang for alle blev fuldbragt i en smerte, der overgår al forstand og enhver følelse.

Tænk, Guds kærlighed er »større« end al verdens synd! Guds kærlighed til dig er »større«, end al din skyld imod Ham! Derfor kan vi, som apostelen *Johannes* siger, »stille vore hjerter tilfreds, hvad end vort hjerte fordømmer os for; thi Gud er *større* end vort hjerte og kender alt« (1. Johs. 3,19-20).

Når vi bevarer dette profetiske ord, er vi fri af os selv – kredser ikke mere om os selv – indlader os ikke længere på endeløse samtaler med os selv – men er fri til at elske HERREN vor Gud af hele vort hjerte og vor næste som os selv.

Den virkning har det guddommelige ord altid på enhver, der bevarer det, hvem han end er.

Det udtrykker *Grundtvig* med disse skønne ord: »Når hjertet med varme om Ordet slår arme, vor Frelser vi tager i favn!«

Det profetiske ord (II)

Da vi i marts måned var stille for de første vers hos profeten *Mika*, dvælede vi flere dage ved det profetiske ord.

Hverken jeg eller nogen anden forstår til fulde dets betydning – derfor nogle yderligere bemærkninger i det følgende.

Gud

Ad tankens vej når mennesket aldrig længere end til at danne sig en gud efter egne tanker, i vore dage måske efter vore tanker om, hvad guddommelig kærlighed er. En sådan gud er altså dannet af mennesker

og dermed en afgud.

Visse mennesker har ned gennem historien været behersket af de skønneste idealer og har ud fra dem dannet sig en forestilling om Gud: han må svare til summen af de ædleste idealer!

Andre har været besjælet af tankens

klarhed og en evne til at sammenføje deres tanker i en logisk tankebygning, hvori Gud efter deres opfattelse må høre hjemme.

Andre har et rigt følelsesliv og mener, at de i deres sjæles dyb kan skue Gud og opleve foreningen med ham derinde.

Men alt dette og meget andet leder aldrig mennesket længere end til sig selv, thi hverken menneskets tanker eller dets følelser kan frigøre mennesket fra sig selv.

Det er i denne sammenhæng, det profetiske ord har en aldeles enestående og afgørende betydning for ethvert menneske, enhver generation og enhver nation.

Profeten

En profet siger mig, hvad jeg aldrig kan sige mig selv, og hvad heller ikke den dybeste tænker, den ædlestes idealist eller den mest besjælede mystiker kan sige mig.

Han siger mig, hvad kun Gud ved, altså det, som aldrig er opkommet i noget menneskes tanke, følelse, fantasi eller moral.

Jeg kender ikke Gud – jeg ved ikke, hvad Han vil – end ikke, hvad Han vil med mig – men profeten forkynder mig dette, d.v.s. han *åbenbarer* det.

Og husk, åbenbaring er ikke afsløring af noget, jeg egentlig burde vide, eller noget, jeg har forudsætning for at forstå eller måske endda, som *Sokrates* mente, har en vis erindring om, gemt nede i mit sind.

Og åbenbaring er heller ikke en sådan tydeliggørelse af sandheden om Gud, at der derefter ikke er mere at sige.

Åbenbaring er afsløring af hemmeligheden om Gud, men således, at Han *forbliver en hemmelighed*: JEG ER DEN, JEG ER.

Den sandhed om Gud, profeten åbenbarer, er ikke en selvfølgelig sandhed og bliver det aldrig.

Fordi det profetiske ord ikke er en fuldstændiggørelse af vore tanker eller idealer eller følelser, er det et aldeles *nyt* ord – et ord *ovenfra* i modsætning til alle andre ord.

Jesus Kristus

I Jesus af Nazaret åbenbarede Gud sig i menneskeheden historie en gang for alle på en bestemt tid i et lille land ved Middelhavets østlige kyst. Er Kristus således en del af historien? Nej, han er som Gud ikke en del af noget som helst. Han er overfra.

Er han mennesket i dets ædlestes og reneste skikkelse og som sådant Guds afbildede?

Nej, det er han ikke, thi han er et *nyt* menneske – et menneske, som aldrig før eller siden har vandret her på jorden.

Hvis han var den ædlestes og reneste af

alle, svarede han jo til, hvad vi forventede og tænkte os – men det gør han ikke.

Han er Guds *hemmelighed* – han er Gud, og han er Marias søn – han kan ses af alle, uden at de ser, hvem han er – og han kan høres af alle, uden at de hører, hvad han siger.

Enhver kan kalde ham ved navn uden at kende ham – de kunne beundre ham og tale positivt om ham uden at ane, at de ikke havde den ringeste forståelse af, hvem han var.

De kunne til sidst også gøre med Ham, hvad de ville, uden at have anelse om, at nu fuldbyrdede Gud sine tanker og planer gennem ham. Ingen kan fra sig selv og sine erfaringer slutte sig til, hvem han er. Ingen kan ud fra sin egen kærlighed slutte sig til, hvordan Guds kærlighed er.

Alt, hvad der har med Gud at gøre, må *åbenbares* os, hvis vi skal få forbindelse med Ham – og det profetiske ord er et åbenbaringsord – gennem det vidner Gud om sin Søn og dermed om sig selv.

Bemærk dette: Det profetiske ord vidner om *Gud!* Det betyder, at Gud igennem det meddeler *sig selv* til os. Han »åbner sig« for os!

Det er på en gang ydmygende og befriende, dømmende og genoprejsende, dødende og levendegørende. Men det er ikke »interessant«.

Konsekvenserne

Når det profetiske ord lyder, og vi tager imod det, da hører vi og vore meninger op med at herske i vort liv – Gud overtager herredømmet.

Det betyder en gennemgribende omvæltning, ja omskabelse af vort liv, vort livsmål og vore beslutninger. Det profetiske ord, åbenbaringsordet har *myndighed*. Det åbner ikke for den mulighed, at man kan tage imod det og samtidig selv forblive herre.

Var det kun *interessant*, kunne man uden vanskelighed fortsætte med selv at bestemme og søge sit eget.

Men det er *Guds* ord – d.v.s. Hans ord, som vi aldrig kunne finde, men som nu har fundet os, talt til os, åbenbaret sig for os, købt os med sin Søns blod og elsket os med en helt ufattelig, uforståelig og uudgrundelig kærlighed, der ikke, som vor, kommer og går, men er af evighed og omfatter hans fjender.

Som åbenbaringsord er det profetiske ord mere end en *almen* åbenbaring af, at Gud er kærlighed. Det er Guds personlige ord til *mig* om, at Han elsker *mig* af hele sit hjerte. Det åbenbarer således også noget om mig: at jeg er dyrebar for ham, skønt jeg er en synder med megen synd, skam og skændighed.

Derfor er det frivilligt og af ganske hjerte, vi afgiver herredømmet over vort

liv til Ham. Hans myndighed er den guddommelige kærligheds greb om vore hjerter og viljer.

Øren at høre med

Det interessante i det profetiske ord kan enhver høre uden dermed at høre, hvad Ordet åbenbarer.

Da Herren vandrede hernede, nåede hans ord vidt omkring – og dog var det kun en liden flok, der hørte det. Kun i disse få bar åbenbaringsordet frugt til evigt liv.

Således har det altid været. Således er det i dag.

Det profetiske ord siger ofte: »Om nogen har øren at høre med, han hør!« I et enkelt tilfælde siger det: »Hvis nogen har øre, han hør!« (Åbenb. 13,9).

Det profetiske ord taler oftest for døve øren. I en vis forstand taler det altid til døve, der ikke formår at høre det.

Det skyldes, at det er *Guds* ord, altså ord fra Ham, som ingen har mulighed for at kende. Hvordan skulle så nogen have mulighed for at høre, hvad Han forkynder!

Hvis nogen mener, at han i sig selv har mulighed for at høre og fatte Guds ord, er han i et selvbedrag, der kan få tragiske følger. Vi er som faldne skabninger i syndens og mørkets magt ude af stand til at høre, hvad Gud siger.

Det var purpurkræmmeren *Lydia* fra *Tyatira* også, men Herren åbnede hendes hjerte, så hun gav agt på, hvad Paulus forkyndte (Ap. G. 16,14). Som Jesus gav døve hørelsen, således gør han også i dag. Da sker det mægtigste, som kan ske i et menneskes liv: Gud åbenbarer sig for ham, og han kan høre det, skønt Gud siger noget, som ellers lå helt udenfor hans høresans og høreevne.

Gud kommer selv til ham i det profetiske ord, og han kan nu tage imod det, altså tage imod *Gud!*

Hør, lyt, bøj dit øre

Gud overlader os ikke til os selv, men fylder os med sin hellige Ånd. Når den Ånd, der fylder Ordet, fylder os, da grunder vi på Ordet, Det ligger i vor sjæl som det afgørende ord.

Guds Ånd driver os, så vi sætter Ordet forud for alt andet – og vi erfarer da dets troværdighed til fulde. Søger vi Guds rige og Hans retfærdighed først, da modtager vi alt andet af Guds hånd i tilgift.

Vi kan aldrig rose os, thi det er nåde over nåde.

Således »koncentrerer« vi os om det profetiske ord, uden at det normalt føles som en anstrengelse eller noget krampagtigt. Ordet og vi hører uløseligt sammen.

Skønt vi bliver ældre, svækkes høresansen ikke, men skærpes. Det er følgen

af, at vi bliver mere og mere afhængige af Herren og af hans ord.

Til sidst

Det profetiske ord bringer os Guds personlige kærlighedserklæring – Han elsker mig så højt, at Han gav sin søn, den elskede, hen i en grusom død på et kors for mig!

Hvis jeg nu er faldet i en fristelse og har syndet, svækkes Hans kærlighed da,

eller hører den helt op? Nej, man kan snarere sige, at den uddybes og forstærkes, se Rom. 5,20-21!

Når jeg dør, hører Hans kærlighed da ikke op? Nej, da »forstærkes« den til højeste ydeevne, thi da opvækker han mig i et herlighedslegeme, der gør mig Jesus lig!

Så længe jeg lever i dette forkrænkkelige legeme, er jeg underlagt flere begrænsninger og hæmninger, end jeg selv ved. Ganske vist forsøger jeg hele tiden at

forestille mig det evige liv og dets herlighed, men jeg kan kun forestille mig det i billeder, thi jeg er i mit forkrænkkelige legeme bundet til tid og sted.

Men da skal jeg kende *fuldt ud* (1. Kor. 13,12)! Og det kendskab indeholder den fuldkomne glæde i det fuldkomne liv, således som det billedligt er åbenbart os i Johs. Åb. 21 og 22.

Det profetiske ord fremkalder denne bøn i os: »Kom, Herre Jesus!«

Det profetiske ord (III)

Det profetiske ord er Jesu vidnesbyrd om sig selv, og dette vidnesbyrd er profetiens Ånd (Åbenb. 19,10). Profetiens ord kan derfor kun forstås ved dets egen Ånd, Jesu Ånd. Det vil atter sige, at det kun forstås ret »ved korsets fod hos Jesus«.

Og det vil atter sige, at det kun forstås ret som *nådens og sandhedens ord*.

Guds lov

Det profetiske ord åbenbarer to ting om Guds lov: *Først*, at den er hellig, god og åndelig – *dernæst*, at den ikke kan bortskaffe synden og gøre mig fri af dens fordømmelse og magt. Den kan altså ikke frelse.

Tager vi Guds lov for pålydende, kan den kun afsløre, at vi er solgt under synden og umuligt kan gøre os fri. Den siger ikke, at vi er totalt fordærvede; den erkender, at mennesket formår at gøre meget skønt og ædelt – men den åbenbarer tillige, at mennesket *er* en synder – i hvert fald i Guds øjne – i Hans øjne vil intet menneske blive retfærdiggjort af sine gerninger, hvor ædle og selvopofrende de end tager sig ud i andre menneskers bedømmelse.

Ethvert menneske, selv det ædlest, mangler herligheden fra Gud og kan aldrig opnå den ved sine egne gerninger og ofre. Har det ædle menneske end ikke gjort nogen åbenbar synd, er han dog en synder, thi alt, hvad der ikke udspringer af tro, er synd, og selv i det ædlest menneskes liv forekommer der adskilligt, der ikke udspringer af tro.

At være under Guds lov er således at være under Hans forbandelse. Og forbandelsen ophæves ikke af mine anstrengelser for at opfylde loven. Hvor meget jeg end anstrenger mig, hvor meget jeg end af hele mit hjerte vil gøre, hvad loven byder, så forbliver jeg dog under Guds vrede – og det alvorligste er måske, at jeg aldrig ved egen indsats kan slippe tanken på at vinde Guds velbehag gennem min »helhjertethed« og derfor forbliver under loven,

skønt hverken den kan frelse mig eller jeg frelse mig selv ved hjælp af den. Man risikerer at forblive lovens træl og trøste sig med, at Gud ser til den »gode« vilje hos mig og for den skyld er mig nådig – en hjemmelavet trøst, der ikke finder støtte i det profetiske ord, der åbenbarer, at »det beror ikke på den, der vil, eller på den, der anstrenger sig« (Rom. 9,16).

Dette ord er til forargelse for mange, ja for os alle, så længe vi kæmper for at være helhjertede og gøre Guds vilje, således som Hans hellige lov byder os.

Loven indeholder ikke kærligheden. Man kan snarere sige, at den udelukker den. Den siger ganske vist: »Du skal elske HERREN din Gud af hele dit hjerte og din næste som dig selv,« men en befalet kærlighed er ingen virkelig kærlighed. Det er i bedste fald en fremtvunget og ufri kærlighed uden kraft og bestandighed.

Og hvor der ingen kærlighed er, bliver mennesket ensomt og overladt til sig selv – det har intet frit og uforbeholdent samfund hverken med Gud eller med mennesker – det er ensomt i sine uendelige anstrengelser for at få det »helt godt« med Gud og således også med mennesker. Det er selvoptaget i en uafladelig optaget med at gøre, hvad der er rigtigt – og tillige våge over, at de andre også gør det rigtige.

Loven er således ude af stand til at skabe et hjerteforhold til Gud og til sin næste.

Det alleralvorligste er imidlertid, at loven ikke begrænser synden, men giver den kraft. Hver gang et menneske, være sig Paulus eller en middelmådighed, siger: »Jeg vil...« så afslører han to ting:

Først, at han, der siger: »Jeg vil...« ikke gør det, han vil, for hvis han gjorde det, sagde han ikke, at han ville gøre det.

Dernæst, at han vil aldrig komme til at gøre det gode, han siger, at han har besluttet sig for at gøre og derfor siger: »Jeg vil...!« Viljen har han, vel, men ikke kraften til at gøre det.

Glædesbudskabet

Guds lov afslører, at mennesket aldrig kan gøre sit brudte forhold til Gud den Almægtige godt igen.

Overtræder du blot et af Guds bud, har du overtrådt hele loven.

Guds ord indeholder Guds lov, men *åbenbarer* os vor Herre Jesus Kristus.

Pas nu på, at du ikke opfatter evangeliet som et *alment* budskab om syndernes forladelse, thi det er det ikke.

Det er derimod Guds budskab om, at Hans søn, vor Herre Jesus, har opfyldt loven i eet og alt. Han er lovens opfyldelse. Han var lydig indtil døden på et kors og elskede til det sidste HERREN sin Gud af hele sit hjerte og al sin kraft og sin næste, endog sine fjender, der stod ved hans kors og spottede ham, som sig selv.

Denne ufattelige retfærdighed, som han fuldbragte under gudsforladtheds rædsel på Golgatas kors, tilregnes nu enhver, som tror ham – dermed er loven ophørt i hans liv!

I stedet for Guds lov hersker nu Guds barmhjertighed, nåde og kostbare kærlighed over ham – og alt er blevet nyt – han selv er en ny skabning i Kristus Jesus – og der er vendt op og ned på alle hans forestillinger om Gud, om frelse og forløsning, om tjeneste og efterfølgelse, ja endog om lydighed.

Tanken på at gøre sig fortjent hos Gud er langt om længe blevet tilintetgjort af Guds ubegribelige kærlighed og nåde, der (som før sagt) ikke er en almen lære om syndernes forladelse, men åbenbaringen af Guds lam, vor Herre Jesus, der een gang for alle på en bestemt dag i menneskehedens historie og på et bestemt sted gennemførte alt, hvad Gud ville, uanset, at han måtte give sit liv, og uanset, at det så ud, som om Gud vendte ham ryggen og overlod ham til satan og døden.

Ja, han døde virkelig – men det var umuligt for døden at fastholde ham, thi han havde aldrig gjort eller sagt andet end, hvad der var Guds vilje, og døden er ikke

en følge af Guds vilje, men af synden, som han altså aldrig havde givet nogen plads i sit liv.

Følgelig opvakte Gud ham fra graven – og Jesu opstandelse er vor retfærdiggørelse, thi ved den åbenbarer Gud, at Han har taget imod alt, hvad Jesus har gjort og fuldbragt for vor skyld. Hans retfærdighed er for os, hans sejr er for os – derfor bliver enhver ugudelig, der tror på ham, retfærdiggjort – en forargelse for den menneskelige retfærdighed – et glædesbudskab for alle fattige og små i ånden, alle, der ved, at de intet har, der kan vinde dem Guds velbehag.

Åbenbaringsord

Har jeg nu åbenbaret Guds hemmelighed, Kristus, med de rette ord – eller har jeg blot forsøgt at forklare noget med mine egne ord?

Jeg kan også spørge: Har jeg åbenbaret evangeliet i den rette Ånd, eller har jeg forsøgt på det i min egen iver?

Jeg må sige: »Hvem er duelig hertil?«

Men jeg må også sige stille og frimodigt: »Men vor duelighed er af Gud!«

Det er en duelighed, som kun er virkelig, når vi ikke taler ud af os selv, altså som om vi i hvert fald kan forkynde det – men taler ud af Gud, i Kristus Jesus, for Guds åsyn.

Evangeliet er som Guds åbenbaring af sin søn, Jesus af Nazaret, altid noget mere og noget andet end en lektie, vi kan lære og efterhånden beherske.

Glædesbudskabet er i virkeligheden for stort og overvældende for enhver, der forkynder det. Når han er sig det bevidst, d.v.s. når han er sin udelighed til at åbenbare Guds evangelium om Hans søn be-

vidst, da kan han bede om de rette ord – og Gud hører hans bøn!

Da siger han med *Brorson*:

Kom, sæt dig som en flittig bi
i Ordets blomsterenge,
søg selv, hvad kraft der er deri,
bliv ved at suge længe,
så får du honning vist og sandt:
Det blod, af Jesu vunder randt,
du kan i Ordet finde!

Og var din synd end nok så stor,
den har dog lidt at sige
mod kraften i Guds sande Ord
og nådens stærke rige.
Enhver, som tror, skal nåde få,
det være, hvem det være må
i alle verdens lande.

Det profetiske ord (IV)

Vor Herre Jesus, Guds søn, sagde: »...jeg er sagtom og ydmyg af hjertet...« (Matt. 11,29) – aldeles overvældende ord, som vi aldrig har hørt før, thi der er ingen anden, der har kunnet sige det.

Hans ord bliver vi aldrig færdige med. Vi bliver i det hele taget aldrig færdige med det profetiske ord.

Vort åndelige hovmod

Syndefaldet var et fald fra sagtomhed og ydmyghed til hovmod: »I skal blive som Gud til at kende godt og ondt« (1. Mos. 3,5), og dette fald er »gået i arv« til os af Adams rod.

Vi er ikke sagtomme og ydmyge af hjertet, men vil gerne lade, som om vi er det. Man kan spille ydmyg uden at være det.

Det kan ikke undgås, når man træller under Guds lov og ikke vil slippe tanken på at gøre sig fortjent til Guds velbehag, i hvert fald mere fortjent end syndere og toldere.

Er det ikke et udslag af ydmyghed, når man tager det nøje med Guds lov og sætter alle andre hensyn til side for at opfylde den? Ingen har taget Guds lov mere alvorligt end *Saul fra Tarsus*, men ingen vil anse ham for sagtom og ydmyg af hjertet.

Han var en »elite-hellig«, foran alle andre – og lovens kristelige trællemener også, at de er »elite-kristne« – men i eliten er der ikke plads til sagtomhed og ydmyghed af hjertet. Det er der kun hos de fattige i ånden.

Enhver, der træller under Guds lov, har sine principper, som han holder fast

ved – men principper gør ingen sagtom og ydmyg af hjertet.

Det gør kun kærligheden, vel at mærke: Kristi ufattelige kærlighed.

Han siger:

Kom hid til mig

Dette herlige ord er vi ikke færdige med, selvom vi er kommet til ham. Derfor kommer vi til Ham nu, vi hører det. Vel er det et gammelt ord, men det er også nyt ord, måske det herligste ord til os i dag.

»Kom hid til Mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder...« Kan Guds børn, glade kristne, være trætte og tyngede af byrder – ja, det kan de, og det er de som regel, thi de er fremmede i denne verden og føler sig magtesløse overfor mangfoldigheden af problemer.

»...og Jeg vil give jer hvile.« Hvilen består ikke i, at problemerne forsvinder eller bliver løst som ved et trylleslag, men i, at vi ser dem i Jesu lys, fordi vi er kommet til Ham – og i Hans lys ser de anderledes ud end i vort eget lys – i Hans lys ser vi dem i *troens* lys – og troen er den sande hvile fra egne tanker, egne løsnings og egen kraft.

Vi ser nu alle vore problemer i Kristi kærligheds lys. Han er problemernes Herre, og Han er vor Herre. Hans kærlighed gør os ikke lige glade med vore problemer, men fornyer os i troen på Ham og derfor i troen på, at de tjener os til gode og i Hans time bliver overvundet og løst til Hans ære.

»Tag mit åg på jer...« Jesu åg er korset. Det er Guds dom over os. Lad os gå ind under den, selvom vi er gået ind under

den. »I mig, det er i mit kød, bor intet godt!« Så er vi færdige med at tro på os selv. Det er velsignet at være færdig hermed, thi da kan vi tro på Gud og på Jesus. En delt tro imellem os og Ham er ikke nogen tro.

»...og lær af Mig...« Ja, hvem skulle vi ellers lære af? Han lærer os ikke *noget* – Han lærer os *sig selv*! Jesus er ikke professor eller docent, ej heller magister eller lærer, der ved noget mere end sine elever og derfor kan undervise dem. Han siger: »Lær af mig, thi Jeg er sagtom og ydmyg af hjertet...«

Jesu vidnesbyrd

Vi lytter til Jesu vidnesbyrd om sig selv. Det er i dybeste betydning Ånden i det profetiske ord. Det er Guds selvvidnesbyrd.

Vor Frelser sagde ofte: »Jeg er...« og vi hører i disse to ord det guddommelige navn JEG ER.

At lytte til det er en usigelig rig gave med en udtømmelig rigdom.

Nu siger han: »Jeg er sagtom og ydmyg af hjertet« og åbner dermed sit inderste væsen for os, så vi begynder af fatte lidt af, hvad navnet Jesus betyder: »Han skal frelse sit folk fra dets synder« (Matt. 1,11), d.v.s. fra dets hovmod, hvorfra alle synder udspringer.

Jesu ord er Ånd og er liv. Idet vi lytter til hans ord, åbner vi os for ordenes Ånd og liv. Herren giver os ikke blot kundskab om sig selv, men giver os sig selv. Således lærer han os. Hans lære varer ved livet igennem. Vi bliver ikke udlærte, selvom vi måske bliver oplærte.

Jo mere vi lærer, des mere længes vi efter at lære af Ham.

»Jeg er sagtnodig og ydmyg af hjertet...« Disse ord er ikke blot ord, men fuldbyrdet gerning. Fordi han var ydmyg af hjertet, ydmygede han sig selv og blev lydlig til døden, ja døden på et kors.

Vover jeg at sige, at kun fordi han var sagtnodig og ydmyg af hjertet, kunne han elske sine fjender og give sig hen i døden for dem?

Du og jeg

Vi lytter til Jesu ord om sig selv. Vi lever af hvert ord, der udgår af hans mund.

Han slutter med at sige: »...så skal I finde hvile for jeres sjæle, thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let,« Hertil siger vi: »Amen!« Det mærker vi jo.

Hvile for vore sjæle er den fulde tilfredshed med Gud. Det er ikke det samme som den fulde tilfredshed med os selv.

Ingen af os kan med sandhed sige: »Jeg er sagtnodig og ydmyg af hjertet,« men vi kan sige: »Jeg får lov til som en

Jesu discipel at lære af Ham!« – og så glemmer vi, hvad der ligger bagved, og jager frem ad (og dog i hvile!) mod målet!

Faderen

Jesus sagde: »Ingen kender Faderen uden Sønnen og den, for hvem Sønnen vil åbenbare Ham« (Matt. 11, 27). Umiddelbart derefter sagde han: »Kom hid til mig...«

Jesus åbenbarede sig selv, idet han vidnede om sig selv. Således åbenbarede han Faderen for os, thi den, der har lært Jesus at kende og har set ham, har lært Faderen at kende og set Ham (Johs. 14,7-9).

Det profetiske ord, Jesu ord, Ordet om Jesus, åbenbarer os det aldeles ubegribelige, at Gud den Almægtige, der har skabt alt ved sit ord, den hellige og forfærdelige Gud, som ingen kan tåle at se, er sagtnodig og ydmyg af hjertet!

Den fuldkomne guddommelige hellighed er altså den fuldkomne guddommelige sagtnodighed og ydmyghed!

Der er ikke nogen indre konflikt i Gud

imellem hans hellighed og retfærdighed på den ene side og hans sagtnodighed og ydmyghed på den anden side. Gud er kærlighed (1. Johs. 3,8). Hans kærlighed er hvidglødende i hellighed, retfærdighed og uplettet renhed, og den er sagtnodig og ydmyg af Guds ganske hjerte!

Sådan er Han i gerning! Gud åbenbarer sig selv, sit væsen, sit hjerte »allertydeligt« på Golgata, hvor Hans søn, den elskede, hænger martret som en forbryder på et kors – sådan elsker Gud verden!

Sådan er Han, der hedder JEG ER – JEG ER DEN, JEG ER.

Aldrig bliver vi færdige med at lytte til det profetiske ord, der altid åbenbarer os mere om Gud, vor Frelser ved vor Herre Jesus Kristus – altid mere, thi Kristus forbliver Guds hemmelighed eller hemmeligheden om Gud, hvor meget Guds Ånd igennem Guds profetiske ord end har åbenbaret os.

Hvordan skulle vi nogensinde blive færdige med at kende Gud?

Det profetiske ord (V)

Medens de største tænkeres ord bedst forstås af begavede mennesker med anlæg for abstrakt tænkning, er det omvendt med det profetiske ord. Det forstås ikke ved hjælp af begavelse, men af de fattige i ånden.

Det betyder ikke, at når de fattige i ånden har hørt og taget imod Guds ord, er de lige glade med tankerne, men at deres tanker nu bliver oplyst og retledt af Ordet. Det lærer dem at tænke Guds tanker.

De forbliver i sig selv fattige i ånden, men ved mere end alle verdens tænkere tilsammen, fordi de nu kender Faderen og Sønnen og, som apostelen *Johannes* siger, har fællesskab med dem (1. Johs. 1,3).

Det betyder, at de er gået over fra døden til det evige liv og ikke kommer for dommen.

Det vil atter sige, at de tungeste byrder, skylden, frygten og døden, er taget fra dem. De er glade med den evige glæde, der aldrig skal tages fra dem.

I modsætning til de lærde og begavede kan de nu bede. Deres liv er idel bøn. Det er en følge af, at de har (altid) fællesskab med Faderen og Sønnen.

De kan ved Helligåndens hjælp læse hele Bibelen og opleve, at den altid taler personligt til dem, og at dens ord er Ånd og er Liv. Derfor går de ikke i stå, men fornyes uafsladeligt. Således ejer de en visdom, som har del i Guds visdom. Medens fremgang i intellektuel klogskab gør mennesket uafhængigt, så det til sidst kun sto-

ler på sig selv og sin egen begavelse, gør visdommen ovenfra den fattige i ånden mere og mere afhængig af det profetiske ord, altså af Ham, der taler det, vor Herre Jesus selv.

Denne dybe afhængighed er på en gang frihed og ydmyghed. Uafhængighed er ikke det samme som frihed, thi uafhængighed bryder ikke afhængigheden af selviskheden, synden og verden.

Enhver fattig i ånden er sig altid sin egen intethed bevidst. Han er ikke kommet til Gud med noget, thi han har intet at komme med. Men Gud er i sin barmhjertighed kommet til ham og har åbenbaret sin frelse for ham gennem det profetiske ord. Han skylder Gud alt – også sin tro, som ikke kom fra ham, men fra det ord, han hørte.

Han oplever sig selv som et ufatteligt under, og det er han netop. Ja, det bliver han ved med at være. »Det kan ej forklares, det kan kun erfares, hvor saligt det er hos Jesus!«

Han oplever ikke sig selv som en elitekristen, men som en benådet synder. Derfor er han ikke opsigtsvækkende, men et lys.

Det profetiske ord vender ikke tilbage fra de fattige i ånden, før det har udrettet, hvad Gud sendte det til. Dagligt er det gamle bud det ord, de har hørt. Alligevel er det, skønt det er fra begyndelsen, og de har hørt det mange gange, et *nyt* bud med fornyende kraft, så det viser sig som sand-

hed (virkelighed), ikke blot i Jesus, men også i dem, thi mørket viger, og det sande lys oplyser dem (1. Johs. 2,7-8).

De vandrer med andre ord i Lyset og farer ikke vild. Jesus er vejen, og da de lever i fællesskab med Ham, forbliver de på vejen. Den kan være trang, men den kan ikke berøve dem glæden, kærligheden, håbet og troen. De undgår næppe verdens foragt, men det får dem ikke til at foragte noget verdens barn. De ved jo, at alt, hvad de er og har, er Guds frie og uforskyldte udvælgelses-nåde imod dem. *Frank Mangs* sagde engang til *Fjord Christensen*, da de mødte en beruset mand: »Der går jeg, hvis ikke Jesus havde frelst mig!«

De fattige i ånden er salige. Himmeriget er deres, medens de går på jorden. De ønsker ikke at spille nogen rolle, men længes altid efter at gøre fyldest – i bønner, i gerningen, i kærligheden.

De bedrøves også, ja sørger og græder. Det er kærlighedens bedrøvelse, sorg og gråd. De tager gerne byrder på sig og ville skamme sig, hvis de ikke gjorde det. De har del i hele skabningens suk efter forløsning.

De modnes, nogle hurtigere end andre. Kristus vinder skikkelse i dem. Det er jo ham, de lytter til, ham, de beder til, ham, de har fællesskab med – ja, Kristi Ånd fylder dem – de »ifører« sig Ham!

Evangeliet Guds kraft

Guds lov har ikke kraft til at virke lydlig-

hed – men den kraft har evangeliet – og evangeliet er det profetiske ords åndelige og virkelige indhold.

De fattige i ånden er salige med frelsens indre underfuldhed. De følger ikke bestemte principper, regler og påbud, men Herren. Fulgte de regler og principper, ville de handle ens overfor ethvert menneske (enhver næste), og det ville være at handle umenneskeligt – at sætte principper højere end sin næste!

Nej, de følger Herren og tror på ham – og elsker derfor den næste, de nu møder – og kærligheden er fri til at gøre og sige netop det, denne næste allermost trænger til – til en måske et ydmygende ord – til en anden et opmuntrende ord.

Deres liv er ikke skematisk eller

programmatisk. Det kan det ikke være, når de ikke er under loven, men under Herren Jesus i fællesskab med Faderen og hans Søn.

Det betyder ikke, at der er uorden i deres liv, men at den orden, der hersker i deres tilværelse, ikke er lovens, men kærlighedens og troens frie orden.

Det betyder heller ikke, at der ikke er fasthed i deres liv, men at den fasthed, der kendetegner dem, ikke er principfasthed, men troens bevægelige fasthed, som gør dem duelige til enhver god gerning – altså også de gode gerninger, der bryder ind i deres livs rytme og i en vis forstand forstyrrer dem, men alligevel beriger dem.

Deres liv er og forbliver underfuldt, ganske som der profetiske ord, som de le-

ver af, er underfuldt og åbenbarer Ham, hvis navn er Underfuld. Derfor kan det ikke lægges i så faste rammer og underlægges så faste principper, at det underfulde kvæles og forsvinder.

Deres dag er ikke som deres kraft, men deres kraft er som deres dag. Således overkommer de det uoverkommelige. De har sandelig fællesskab med Faderen og med Sønnen! Det er underfuldt!

Men selv forbliver de fattige i ånden. At de er fyldt af Kristi Ånd, og der flyder strømme af levende vand fra deres indre, ændrer intet herpå!

Selv kun et intet, intet,
men Ham være ære og pris!
Han er velsignelsens kilde
med strømme fra Paradis!

Det profetiske ord (VI)

Når det profetiske ord bliver forkyndt i Ånd og sandhed, har det nyskabende kraft. Troen kommer af dette ord, fornyes af dette ord, fuldkommes af dette ord. Paulus kaldte det for *Kristi* ord, uanset om det lyder fra *Moses*, *Hoseas*, *Esajas* eller nogen anden af den gamle pagts profeter (Rom. 10,17).

Det ord bringer det liv, der var fra begyndelsen, altså livet i Paradis, men sådan, at det ikke kan gå tabt, fordi det har bestået enhver prøve.

Den, der forkynder Kristi ord, det profetiske ord, siger ofte noget om Guds børn, som disse næppe ville sige om sig selv. Det gælder i udpræget grad apostelen *Johannes*.

Få har kendt Kristus så inderligt som han. Få har lyttet til Kristi ord som han. Det er ham, der gengiver os Jesu ypperstepræstelige bøn. I den siger Herren om sine disciple, at »de har holdt fast ved dit ord« (Johs. 17,6).

Jesus har ikke glemt, at *Simon Peter* havde sagt: »Herre! til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord. Og vi er kommet til den tro og erkendelse, at du er Guds Hellige« (Johs. 6,68-69). Det sagde han på hele apostelskarens vegne, og Jesus svarede dem: »Har jeg ikke selv udvalgt jer tolv? Og en af jer er en djævel« (vers 70).

Han vidste, da han bad sin ypperstepræstelige bøn, at Peter ville fornægte ham, skønt han havde forsikret, at han ville sætte sit liv til for Jesus (Johs. 13,37-38).

Han vidste også, at djævelen begærede dem for at sigte dem som hvede, »men jeg bad for dig, at din tro ikke må glippe, og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre« (Luk. 22,31-34).

Og alligevel sagde han i sin bøn, at de, inklusive Peter, *har holdt fast ved dit ord*.

Det ville Peter næppe sige som en ubetinget sandhed om sig selv. Og det skulle han heller ikke sige. Men han skulle livet igennem lytte til, hvad Jesus havde sagt med ansigtet løftet imod sin Fader.

Da ville det gå op for ham, at han var genstand for den guddommelige sandhed, som netop fordi den er guddommelig, er forunderlig, ja vidunderlig.

Hans svig og fornægtelse var glemt af hans Gud og Frelser. Den kom ikke med i karakteristikken af ham. Skønt han ikke havde holdt fast ved Jesu ord, da det virkelig gjaldt, var den guddommelige sandhed om ham og de andre apostle bortset fra Judas, at de havde holdt fast ved Jesu ord.

Han holdt fast ved det, fordi hans tro ikke glippede, således som Jesus havde bedt om. Da han fik bud om, at Jesus var opstanden, ilede han ud til graven. Fortvivlelsen sejrede ikke over frelsen. Og frelsen indeholdt dette: »Jeg vil ikke mere komme deres synder og overtrædelser i hu« (Hebr. 10,17).

Jesus overdrev ikke, da han i sin ypperstepræstelige bøn nogle timer inden Peters fornægtelse sagde: »og de har holdt fast ved dit ord.« Han talte troens ord, som er frelsens ord, det guddommelige ord, der tilregner Peter den fuldkomne retfærdighed, Guds retfærdighed eller retfærdigheden fra Gud.

Det lille ord »og« (»og de har holdt fast ved dit ord«) siger, at der er en sammenhæng med noget, der er gået forud. Sammenhængen er denne: »Jeg har åbenbaret dit navn for de mennesker, Du tog ud af verden og gav mig; de var Dine, og Du har give mig dem, og ...«

Peters frelse beroede ikke på hans egen beslutning. Havde den gjort det, var alt gået i stykker, da det viste sig, hvor svag han var.

Peters frelse beroede heller ikke på hans erkendelse. Ganske vist havde han sagt »Vi er kommet til den tro og erkendelse, at du er Guds Hellige!« men det havde kød og blod ikke lært dem.

Peter blev frelst og iført den fuldkomne retfærdighed, fordi Gud ville det. Og fordi Gud ville det, havde Jesus udvalgt ham og åbenbaret Guds navn, hans væsen, for ham. Derfor var Peter kommet til den tro og erkendelse, at Jesus var Guds Hellige.

Og som Guds hellige helligede Jesus sig for Peter og bar som Guds lam Peters synd og fornægtelse på sit legeme op på korsets træ, for at hans elskede Peter, af-død fra sine synder, kunne leve for den guddommelige, fuldkomne retfærdighed, der blev tilregnet ham, fordi hans tro, som svar på Jesu bøn, ikke glippede (1. Peter 2,24).

Peters omvendelse

Hvori bestod den? Hvad mente Jesus, da han sagde til Peter: »Når du engang omvender dig, da styrk dine brødre?«

Omvendelse er altid fra noget til noget – eller som her: fra nogen til nogen!

Peter skulle omvende sig fra sig selv til Herren – fra at tro på sig selv, sin vilighed, sin helhjertethed, sin vilje til at ofre alt, endog sit liv – til at tro på Herren, på ham *alene!*

Troen er præcis så stærk som det eller den, den tror på.

Tror du på videnskaben, er du så stærk som den. Du har altså ingen styrke til at leve evigt.

Tror du på kunsten, er du så stærk som den. Du har altså ingen kraft.

Tror du på Karl Marx, har du måske kraft til at være med i en revolution, altså kraft til at nedbryde og slå ihjel, men ingen kraft til at blive salig eller gøre salig.

Tror du (bevidst eller ubevidst) på dig selv, har du lige så megen kraft som du selv, men ingen kraft til at blive retfærdig, bestå for Gud og have evigt liv.

Men tror du på Jesus, således som han åbenbarer sig i det profetiske ord, så har din tro hans kraft, d.v.s. kraften til at ikke blot at benåde dig, men også at retfærdiggøre dig, genføde dig til evigt liv, skænke dig den uovervindelige glæde, det levende håb og lade dig gå fra lys til lys indtil højlys dag.

Det var denne omvendelse, Peter skul-

le foretage, og som han foretog. Han omvendte sig fra at tro på sig selv til at tro på Gud og på Jesus – altså ikke delvist på sig selv og så i øvrigt på Herren!

Sandheden

Jesus sagde om sig selv: »Jeg er Sandheden...« Når det profetiske ord åbenbarer Ham, åbenbarer det sandheden. Så længe vi ikke tror på Ham og Ham alene, er vi fremmede for sandheden og den for os.

Den retfærdighed, vor Frelser gav udtryk for i sin ypperstepræstelige bøn: »...de har holdt fast ved dit ord«, er fremmed for os. Var det sandheden om dem, han udtalte, eller var det blot et håb?

Det var Sandheden, den fremmede, med retfærdigheden, den fremmede, som vi kun forstår ved tro.

Vore følelser, erfaringer og forstand kan ikke tage imod eller fatte Sandheden og Retfærdigheden. Den sande Sandhed og den sande Retfærdighed hører ikke hjemme i denne verden. Menneskene siger den imod.

Men når det profetiske ord åbenbarer Guds hemmelighed: Kristus, for vore hjerter, da går Lyset op for os, og da skabes den tro, der kommer af Kristi ord, Sandhedens ord, og da griber troen Sandheden og Retfærdigheden og længes livet igen efter at høre mere derom, d.v.s. mere om Ham, der er Sandheden og aldrig sagde en løgn eller en overdrivelse.

»Mere om Jesus mig forkynd, mere om frelse fra al synd, mer om Hans fylde, liv og kraft, mer om den møje, Han har haft!«

Det profetiske ord (VII)

Sandhedens Ånd kan verden ikke tage imod (Johs. 14,17). Verden ser den jo ikke og kender den ikke. Sandhedens Ånd åbenbarer *Den sande*. Det sker gennem Sandhedens ord, evangeliet om vor frelse (Efes. 1,13).

Uden dette ord, det profetiske ord, forblev vi i løgnen, d.v.s. i mørket. Dette ord har åbenbaringskraft og nyskabende kraft. Af dette ord afhænger vort liv. At bevare dette ord er at blive i vor Herre Jesus Kristus, der er Den sande Gud og det evige liv (1. Johs. 5,20).

Sandhedens Ord kan ikke indpasses i verdens tanker. Derfor kan det hverken modtages af vor forstand, vor retfærdighedssans eller vore følelser. Det kan kun høres, modtages og bevares *i tro*.

Fordi det profetiske *skaber* troen og er troens *genstand*, kalder apostelen det for *troens ord* (Rom. 10,8).

Troen

Fordi troen er troen *på Sandheden*, er den en *overbevisning* – ganske vist om ting, der ikke ses, men dog er blevet åbenbart for enhver, der tror.

Er det sandt, *at Jesus er Herren*? Det kan jo ikke ses. Tilstanden i verden tyder ikke derpå. Hvordan kan du så være overbevist herom med en urokkelig overbevisning, forvisset om, at din overbevisning hviler på selve sandheden?

Det kan du »kun«, fordi Helligånden har overbevist dig derom gennem det profetiske ord, der forkynder, at Jesus Kristus er opstanden fra de døde, og al magten i himmelen og på jorden er overgivet Ham. Ingen kan sige: »Jesus er Herre!« uden ved Helligånden, Sandhedens Ånd, der selv er Sandheden (1. Johs. 5,6).

Og troen kan fastholde, at Jesus sandelig er Herren. Vi er omgivet af dyrebare venner, der forkynder dette med glæde, skønt de har megen modgang, og Jesus ikke griber synligt ind, så deres tilværelse bliver lettere.

Er det sandt, *at alle ting samvirker til gode for dem, der elsker Gud, dem, som efter Hans beslutning er kaldede* – eller er det blot et skønt og fromt ord?

Er det så sandt, at enhver, der tror, også er *overbevist* derom, når det synlige, følbare og erfaringsmæssige siger det stik modsatte? Ja, det er sandt – men da det ikke er en sandhed, som har andet at støtte sig til end det profetiske ord, må troen kæmpe som med håb imod håb – og jo mere den kæmper, des mere står Guds ord ved magt for den kæmpende, så det bevarer ham fra at forarges på Gud, og han bevarer det som sin dyreste skat og således giver Gud æren (i stedet for at gøre ham til en løgner).

Er det sandt, at Gud ikke blot har givet enhver der tror på Jesus, *syndernes forladelse*, men også *har retfærdiggjort ham*? Hvis det er sandt, har han intet at frygte. Han kan træde frem for Gud hellig og uden dadel.

Er det virkelig sandt? Er det så sandt, at også Gud holder det for sandt?

Vor retfærdighedsopfattelse modsiger dette ord – vor samvittighed også – og hverken vor forstand eller vore følelser kan acceptere det.

Nej, men husk, at Sandheden ikke kommer fra dig og heller ikke støtter sig til din opfattelse af retfærdighed, din forstand eller dine følelser, end ikke til din samvittighed – Sandheden er *ovenfra*, og hvis man skal sige, hvad den støtter sig til,

er det *Den Sande, vor Herre Jesus*.

Hans ord er ikke blot ord, men gerning. Hans ord og gerning er helt i overensstemmelse med Guds vilje. Da han gik i døden på et kors, var det for at fuldbyrde Guds vilje. Og da Gud oprejste ham fra døden den tredje dag, var det Hans bekræftelse på, at Jesus havde fuldbragt alt, hvad Gud ville.

Gud ville vise sin retfærdighed! Han lagde ikke blot din *synd*, men også din *skyld* (d.v.s. din skyld for, at du syndede, og din skyld som følge af, at du syndede) på sin Søn, den elskede og lod dommen over dig fuldbyrdes på ham.

Derfor er Gud nu retfærdig, når Han retfærdiggør enhver, der tror på Hans søn, som Han fremstillede som sonemiddel, da han hang blodig i døden på et kors for dig – for mig – for hele verden.

Guds retfærdighed er som alt guddommeligt over al forstand. Den er Hans sande nåde. Ja, den er Hans kærlighed.

Men kun troen ser den, fatter den, griber den og fastholder den, overbevist om, at den er Sandheden.

Og også, hvad Guds retfærdighed angår, må troen undertiden kæmpe som med håb imod håb, at denne fuldkomne guddommelige retfærdighed, der er uden plet eller dadel, og som har bestået enhver tænkelig prøve, endog prøven i *Getsemane*, på *Gabbata* og på *Golgata*, tilregnes mig, der tror, ofte med en bævende tro, på Guds elskede Søn, min Frelser og Herre.

Fri

Sandheden gør os fri. Det kan også udtrykkes således: Sandhedens ord, evangeliet gør os fri.

Det gør os fri af vor skyld. Det gør os

fri af den med al skyld forbundne frygt for straf.

Det, vi har sværest ved at høre, fatte og fastholde, er, at evangeliet også gør os fri af *Guds lov*.

Evangeliet bringer os til det mål, Guds lov har opsat for os: den fuldkomne retfærdighed, der består for Gud.

Loven siger, at det skal vi opnå – men vi opnår det aldrig ved vore egne gerninger og lydighed.

Sandhedens ord, evangeliet, det profetiske ord åbenbarer, at det, vi skulle opnå ved vor egen retfærdighed, men aldrig kunne opnå, har Gud »opnået« for os ved sin retfærdighed.

Når vi hører det i tro, fylder Sandhedens Ånd vort hjerte. Den er tillige Kærlighedens Ånd. Derfor elsker vi Gud.

Gør vi det? Vi begynder straks at modsiges Sandhedens og Kærlighedens Ånd!

Vi elsker ikke med den kærlighed, der kommer fra os selv og har til huse i vore følelser. Men vi elsker *i troen* – og det er *i Sandheden* – og den kærlighed kommer fra Ham, vi tror på. Fordi Gud elskede os først, elsker vi.

Det forkynder det profetiske ord som en kendsgerning (1. Johs. 4,19). Tro det, så gør du det!

Til allersidst

Hvori viser troen sig? I dag er der en tilbøjelighed til at hævde, at troen viser sig ved begejstrede møder, hvor hundredvis af mænd og kvinder anråber Gud med oprakte arme, lukkede øjne og højroastede råb.

Det er en alvorlig misforståelse. Troen viser sig i *udholdenhed*. Den viser sig altså som troskab imod det profetiske ord.

Troen er hverdagsagtig og er gerning. Hver gang du møder et Guds barn, der har holdt ud i trængsel, modgang og skuffelser, og som ikke har resigneret og ladet hænderne synke, møder du troen. Den er altid virksom i kærlighed og giver aldrig op.

Den næres livet igennem af det profetiske ord, der atter og atter lyder som et nyt ord til den, skønt det er et gammelt ord.

Troen er overbevisning om Sandheden, altså overbevisning om, at Jesus er Vejen og Sandheden og Livet. Denne overbevisning er Det evige Liv i dets udtømmelige rigdom.